

Візьмеш у жменю сонного насіння...

Павло Филипович

Візьмеш жменю сонного насіння
І не пізнаєш власної руки, —
Най синій день, най у землі коріння,
Жіночий сміх і сонячні книжки!

Я не люблю самотнього зітхання —
Нащо давать далеким зорям світ?
Не долетить ні перша, ні остання
З моїх думок у невідомий світ.

Це ти така і тепла, і принадна,
І над тобою все гудуть дроти.
Розстеле ніч свої похмурі рядна,
І знову не одзеленієш ти.

Надії мрійні і смутне квиління
Загублено у передранній млі,
А гострозоре, мужне покоління
Уже росте на молодій землі.

ПРОСТІР (вірші). Київ, "Слово", 1925.